

Minden másnál fényesebb volt. Argo Navis, hallottam suttogni M. hangját, de őt magát nem láttam. Vagy nem néztem rá. A csillagok kezdtek elmosódni. Az ég hullámokat vetett. Visszatartottam a lélegzetem. Hideget éreztem magam körül. Megértettem, hogy a víz alatt vagyok. Elkezdtem úszni a felszín felé. Amikor felértem, újra a szobámban voltam, előttem az asztalon a rézkupák, a butélia, a gyertyák. Szemben velem M. Az újjászületés misztériumát kutattam, mondta. És mást is találtam. Lehunyta a szemhéjait, de ragyogó szemei azokon keresztül is fénylettek. Megfogta a jobb kezem és odahúzta a szemeihez. A kezemtől indulva az egész testemben egy hatalmas lökést éreztem, mintha kilőttek volna, mint pisztolyból a golyót. Elvesztettem az eszméletem. Mikor magamhoz tértem, reggel volt. Az előző estének semmi nyoma nem maradt. Sem a kupák, sem a butélia, még a gyertyák is eltűntek. Mezítláb léptem ki a házból. Érezni akartam a friss harmatot a fűvön.

MUZSNAY ÁKOS: IKONFESTŐ